

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžo/65/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7013200840                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.01.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Hargaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:7013200840.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, Bratislava, IČO: 47 243 252, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Bardač, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Búdkova č. 4, proti žalovanému: Obec Malá Ida, so sídlom Hlavná 11, Malá Ida, IČO: 648 485, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 08.04.2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/160/2013-61 zo dňa 18. decembra 2014, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/160/2013-61 zo dňa 18. decembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením č. k. 6S/160/2013-61 zo dňa 18. decembra 2014 podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. zastavil konanie z dôvodu, že bolo preukázané, že na základe žiadosti žalobcu nezačalo konanie o poskytnutie informácií a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania, a preto podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku neboli splnené, keďže išlo o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nebolo možné odstrániť. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. v nadväznosti na § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. tak, že žalovanému priznal náhradu uplatnených a vyčíslených trov konania v sume 331,13 eur.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Vychádzal z tej skutočnosti, že krajský súd v napadnutom uznesení v odôvodnení, uviedol, že „žalobca nepreukázal, že došlo k začatiu konania o poskytnutie informácií na základe jeho žiadosti z 21.01.2013, ktorú v písomnej podobe predložil až súdu. Iný dôkaz o doručení žiadosti žalovanému v konaní žalobca nepredložil, a ani jeho vykonanie nenavrhol“.

Žalobca mal za to, že dôkazmi, ktoré hodlal predložiť na pojednávaní (obsah e-mailovej schránky, príp.

znalecký posudok znalca z oblasti informatiky), by bolo možné preukázať, že predmetná žiadosť žalovanému doručená nebola, pričom však tieto dôkazy bolo znemožnené žalobcovi vykonať, nakoľko vo veci nebolo nariadené pojednávanie a bolo rozhodnuté bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie bez pojednávania.

Inými slovami, pokiaľ krajský súd bol názoru, že nebola určitá skutočnosť preukázaná, mal žalobcovi umožniť existenciu tejto spornej skutočnosti, preukázať dôkazmi na pojednávaní (žalobca dokladoval, že žalovanému zaslal e-mail so žiadosťou), čo však žalobcovi bolo znemožnené tým, že nebolo nariadené pojednávanie.

Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcym a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako

vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246 ods.1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.